

Andreja in Brane po Korziki in Toskani

Kam? Ja, z vaših potopisov, na Korziko. Vendar je to premalo za 3 tedne. Pa smo tako dodali še Toskano in 5 terre. V Toskani sva nekoč davno, davno že bila. Da se spomniva tistih lepih časov. Tokrat pa malce bolj sproščeno, z AD-jem.

Tale načrt je 3 mesečno mukotrpno zbiranje podatkov, planiranje in prirejanje. Teorija! ☺ Le ta se je sesula s kratkim obvestilcem, da je dvig najetega Avto doma pri Adrii v Novem Mestu – če seveda želiva – 3 h prej. To je cca 240 km! V vsem tem pričakovanju novega potovanja bi se zadovoljila tudi z samo 30 min prej.

1. Dan

Ko se odločiva, da tistega, kar ne najdeva ne potrebujeva, odrineva z 1,5 h zamudo.

Še predno prideva na cilj, naju ujame noč. Ko se le prepričam, da so me domačini razumeli, da jih sprašujem, če je možno nadaljevati z najinim sedem in pol metrskim AD, le zavijem na »dvorišče« in takoj naju široka cesta odpelje do alpskega jezera – jezu elektrarne. Okoli njega je kar nekaj brezplačnih mest.

Izkaže se, da je najin cilj veliko parkirno mesto, kjer kot peta parkirava v vrsti. - [44.12056 11.04598](#) (koordinate v tem potopisu označujejo najino mikro lokacijo – kje sva bila). Lokacija je že lahko v Vašem/našem seznamu!

2. in 3. Dan

Zbudi se v prelepo jutro. Tole se pojavlja v vseh potopisih. Zato mislim, da se mora tudi v najinem. In še tole. Jasno je bilo 20 dni. Jasno? Jasno! Skorajda absolutno brez oblačka, samo modro nebo.

Sva ob jezeru Bacino di Suviana. Seveda čisto nekje drugje, kot je bil načrt. Kljub včerajšnji zelo pozni uri, pa tja nisva prispela zadnja.

Noč je bila in hladna in mirna in tiha! Lokacija asfalt, rahlo nagnjen, čisto ob jezeru, parkirno mesto, brezplačno. Lokacija nima nobenih priteklin. Sva jih pa našla ob cesti - [44.1195328](#) [11.032872](#). Brezplačne!

Nič kaj prijazna cesta in veliko časa naju mimo Pistoie, Luce, blagovnih centrov pripelje do prekrasnega mostu dvojnega imena. Prav stisneva se na parking - [43.9850387](#) [10.5527678](#).

Prvo ime je Ponte della Maddalena, po kipu svetnice, najdenim v cerkvi.

Drugo ime pa je Ponte de Diavolo. Seveda je legenda v povezavi z hudičem popolnoma enaka, kot tista pri hudičevem mostu čez potok Mostnica v Stari Fužini pri Bohinju. Je pač Hudič en velik svetovni poslovnež. Kdo ne pozna romanje na Brezje, v Compostelo. Kaj pa pot Via Francigena? Via Francigena pa je pot, po kateri so verniki in Angleški pomembneži hodi – romali – v Rim. Ta je namreč razlog, da so za prečkanje reke prav tu zgradili most.

Sva pa tu srečale prve Slovence. Z motorjem. Par je bil na 3 dnevnem potovanju po Toscani. Da, tudi mi dva greva tja ☺.

Kar po avtocesti v 5 Terre in do parkinga v Levantu. Mislim, da jih tam ni veliko za AD-je. ☺ Cena – mala malca. 36€ za 24 ur. In pridite po 18 uri, ko se parking prične prazniti ☺

O 5 Terre ne bi razglabljal. Je pač turistična, res posebna destinacija. Sem dobil vtis, da so si vasice močno podobne in da vse lahko odpikaš v 1 dnevu. Kako tistim, ki so tu 1 teden to uspe, ne veva.

Skupinske karte nisva kupila, saj je pot ljubezni zaprta. Karta za eno vožnjo z vlakom pa je 4€. Prvo polodnevno do Monterosso al Mare, oba dela in počasen, uvajalni sprehod.

Drugi dan pa z ladico iz Monterosso al Mare do Riomaggiore – lahko tudi iz Levante-ja če hočete - z ogledom vseh ostalih mestec 5 Terre iz morja.

30 stopinj nama ni zameglilo razuma in sva, namesto sprehoda iz Riomaggiore preko hriba v Manarolo, raje izbrala vlak. Corniglija in njenih cca 200 stopnic je doletela ista čast.

In kaj sva še doživela v dnevu in pol? Nepopisno gnečo na plažah 5 Terre, 2x ocvrte fruti di mare, 1x ocvrte kalamare, 2x Corono – Cerveza mas fina, 4x sladoled, 3x navadna voda, ene 0,7 kg grozdja velikosti oreha, kanale hudourniških voda po sredini teh ozkih mestec, en kup Azijskih, še nikoli videnih potez, vikend gužvo, čakanje na železniški postaji, 30 stopinj v turistični gneči, nešteto slik in pogledov, zanimive detalje življenja v teh ozkih vaseh.

In da ne pozabim. Že prvi dan 'bon' za napačno parkiranje v vrednosti 28,5€.

Kopala sva se v Levantu kljub temu, da je bila voda v vaseh 5 Terri čistejša, lepša, atraktivnejša.

Spala sva na prkirišču pri vhodu na železniško postajo. Bolj so naju motili mopedi in ropatanje verig, ko so jih priklenjali za ograjo, kot pa vlaki. Le teh ponoči - po 22 h skorajda nisva opazila (slišala).

4.Dan

Torej en kratek čas ponoči, v katerem sva se 2x naspala. Dotočiva vodo na skorajda praznem parkirnem mestu. Ja seveda, vikenda je konec, začenja se nov deloven teden. Kratka pot preko Pise do trajekta v Livorno sva izbrala po navadnih cestah. Napaka! Vožnja se vleče kot jara kača in nič pametnega za videti nisva našla.

V Pisi je parking pod dreves - [43.7270104,10.3966435](#) - neuporaben. Parkirava na parkirišču trgovine - [43.7274021 10.3904313](#). So bili tam že eni z AD iz Kitajske ([中华人民共和国](#)), tudi s Slovensko zastavo. Še predno sva lahko kakšno rekla, jih že ni bilo več.

Do stolpa je 'dolgih' 10 min, okoli stolpa vsaj 5 skupin vojakov ali garde, nekih uniformirancev z orožjem. Od najinega obiska se ni nič/zelo malo spremenilo. Poze in zopet poze kdo bo lepše stolp podpru, kdo ga lahko drži samo z enim palcem, kdo je močnejši. Tokrat sva jo ubrala še malce po mestu. Bolj kot si daleč od Trga čudežev, bolj čudež izginja. Na splošno pa je Piza pri menu pustila večji vtis, kot 5 Terre. Moji dragi sta bila obe lokaciji super.

Po lepem sproščujočem sprehodu in ogledu zavijeva do Livorna, do trajekta. Želim si, za jutri zjutraj, ogledal PZA postajo. Vrtar/varnosznik naju ne pusti notri, pravi da je vse zasedeno in da ni kaj videti! Ko pokažem plačano karto pravi, da pa lahko prespiva kar v vrsti, za na najin trajek. Ja, pa kaj še! Odideva do stadiona – 15 min daleč - tam je več prostora in mir - [43.5268332 10.3159934](#). Nič od tega, ker je prireditev. Po okoliških parkingih pa nisva želela raziskovati. Greva pa v šoping. Po šopingu se vrneva v пристаниšče in sva 'druga v čakalni vrsti' - [43.5568290 10.3048699](#). Odločitev je padla kljub opozorilom – promet in hrup пристаниšča in dobronamernim nasvetom, da sem na dopustu in naj se pomirim in uživam. Eni v čakalni vrsti so se res počutili 'kot doma'. Ko se enkrat navadiš, zarečen kruh niti ni tako slab oz. si imun na tisti kisel okus. To je pač moje mnenje in ne izraža mnjenje ostale večine 😊.

5. Dan

Edino kar se spomniva od tega spanja je, da je bilo vse OK. Nobenih slabih spominov o kakšni slabem spanju. Presenetljivo! Trajekt MOBY ni nič posebnega. Karta kupljena 1 teden prej je povratna, s ceno 230€. Tudi vožnja nič posebnega, en dolg cajt. Trajekt pol prazen, z umazanimi ležalniki in polno kričajočih osnovnošolcev, tam do 10 let. Pozabite na dremanje. Na zunanji palubi seveda sije sonce. Na celi poti pa sta najbolj zanimiva izplutje in pa pristanek.

Okoli poldneva se pojavijo prvi znaki za pristanišče. In vsi planemo pokonci.

KORZIKA! Kaj je to! Je lepo? Bova našla spanje, vodo, počitek, zanimivosti, kruh? Mislim, da se tako sprašujejo tisti ta zeleni.

Plan Korzike nisva izumljala. Stručkoti že več let hodte tja z AD-ji.

S hitrosto pešcev zakruzava v novi del potovanja, proti severu Bastie, kjer je bife La Brise de Mer. Dišeče rože, drugačno mesto. Sonce, spuščena okna! Lepo je! Oba zelo zadovoljna ☺ začneva uživati s polno paro.

Ja, otok Korzika ima na severu res polotok (?) Cap Corse. Kot pravijo govorice, so AD nepriljubljni na tem delu Korsike, kar pa sploh nisva preverjala. Po prelepi obalni cesti se zapeljeva na sever. Nizajo se majhne vasice in toroti, visoke okrogle zgradbe, večina njih razpadajočih, postavljena na izstopajočih in slikovitih mestih tako, da je bilo in je še vedno možno opazovati velike razdalje. Nekateri jim pravijo Torre ☺. Da, z veliko. Prenekatera plaža pa vsaj z 1 metr debelim nanosom - sedaj posušene - morske trave.

Nekje na sredi polotoka se obrneva na zahod in prečkava polotok. Ne želiva s svojimi 7,5 m delati zastoje ali si pokvariti razpoloženje zagozdena med hišami kje v kakšni vasi. Pojavijo se prekrasne plaže.

Na tej poti se cesta dvigne visoko v hribe. In vidiš konec 'prepovedanega' polotoka. Razgledov kolikor hočeš in pogledov tudi.

Pot vijuga visoko nad morjem, ponekod po pravkar postavljenih pontonskih mostovih, tam po zožanem pasu, saj je neurje odneslo del ceste. Ima pa velik del ceste novo asfaltno prevleko.

Malo prometa, prijetna vožnja. Ves čas pa izjemnio pogledi, barve, trenutki. Razgledišč kolikor hočeš. Postaneki OBVEZENI!

Pojavljajo se prve vasice na strmih pečinah. Sem in tja se sramežljivo prikaže sanjska plaža. Le kako pridejo do tja? Če bi imel svoj AD in pokojnino, bi se odpravil do marsikatere.

Tudi brez razgleda z vrha, pri znamenitem mlinu na veter, ne gre.

Počasi prihaja večer in še v pravem trenutku 'prijadrava' na Črno plažo z PZA - [42.810685 9.3352926](tel:42.8106859.3352926). Nekoč je to zagotovo bila odlična postojanka. Danes je tu sled divjanja neurja. Gorski potok je podivjal in odnesel urejeno postajališče. Še zmerom se da najti mesto pod drevesi, ki pa ga je, zaradi odstranjevanja posledic, malo. Vejevje, navlaka, žebliji, ovirajo varnovažnjo. Postaja za vodo in WC sta uničena. Kako resna je stvar pove tudi podatek, da nihče ni pobiral 'ležarino'. Je pa ostali del toliko lepši. Črni oglati kamenčki, ki tvorijo na plaži skodaj 5m in več visoko obalo, so na enem mestu presekani z strugo gorskega potoka. Vse pa varuje stari torro.

6. Dan

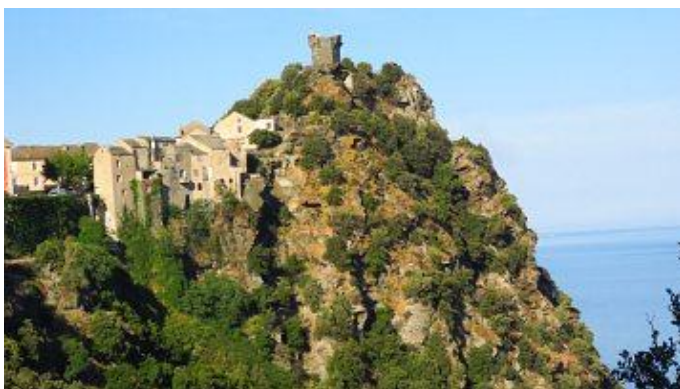
Dost' bo.

Spala sva za oceno 10. Nobenih muh, insektov. Ponoči sem imel čudne sanje. Po suhih salamah se mi je sanjalo. Zjutraj opazim, da je na/v nasipu pri AD prišlo do vžiga in da se iz njega kadi. Dimi. Prijetno. Po sušenih, ops, dimljenih mesninah. Moj draga ni nič opazila, zavohala. Ponavadi so take sanje za mene, moreče sanje.

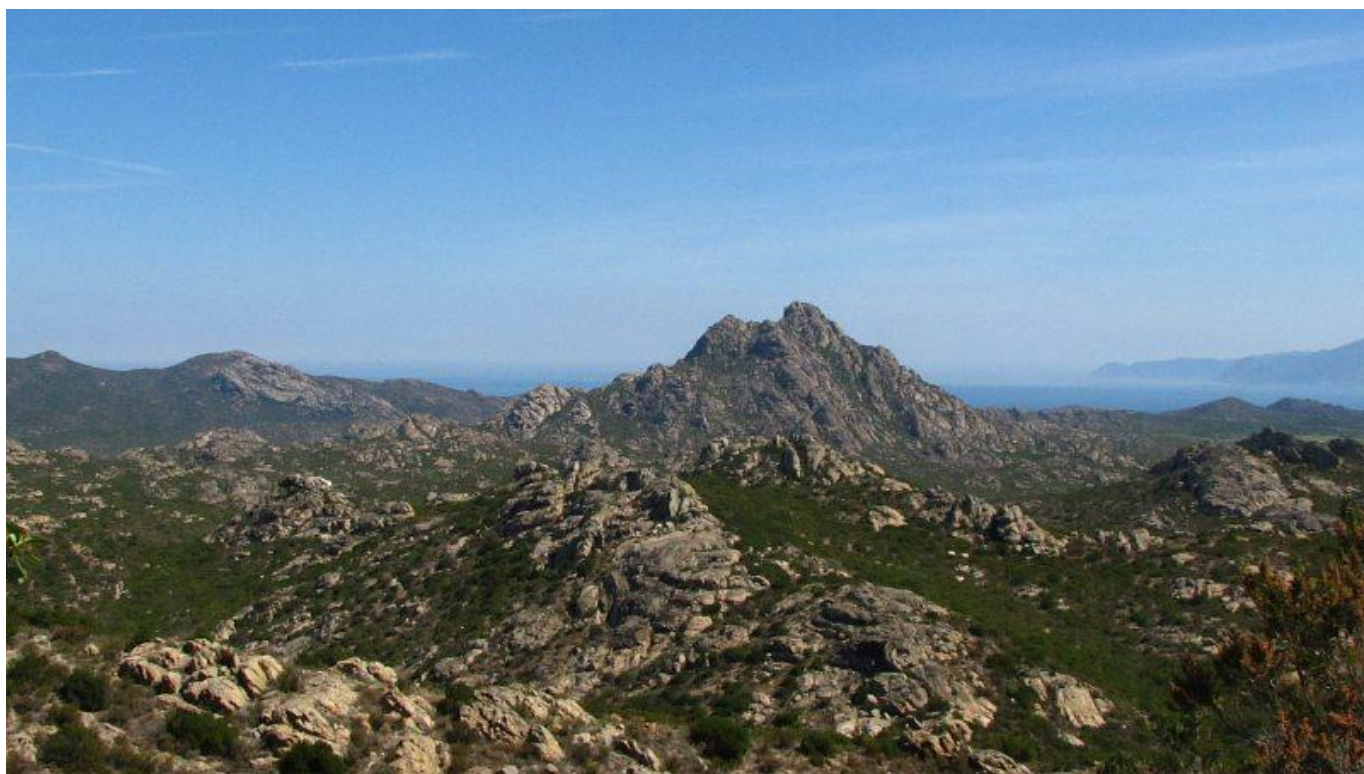
In takoj zopet plaže, nedosegljive. Že po nekaj km Nonza. Na parking ne gre – preveč z(a)vito, greva pa na tistega poleg pošte. AD za nama se je nekaj rinil zraven, pa je dobil ukaz za 'premestitev'.

Mikro vasica s trdnjavo in romantični caffe-jem. Takoj ko se usedeva, vonj po ekskluzivnih zeliščih, ki jih ne pozna po imenu.

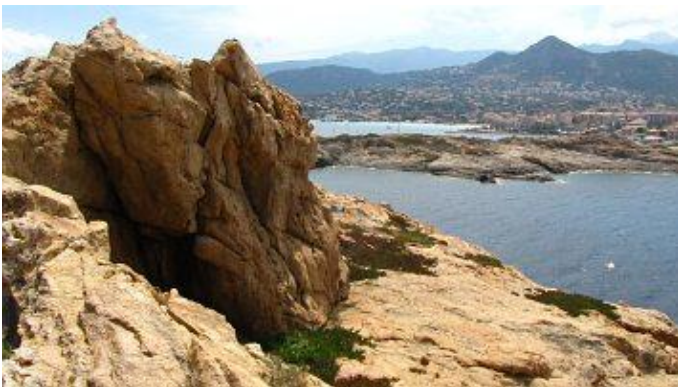

Stari most v vasi Negru je med neurjem porušen. Kar lep čas bo trajalo, da ga bodo obnovili in odstranili ogromne nanose rečnih naplavin. Tore je dosegljiv z glavne ceste ali po plaži. In to je šele začetek katastrofe. Hribi postajajo konkretni. Pot se odmakne od obale in se preseli na južno stran hribov. Desert des Agriates, z vrhom z Monte Genova je raj za off-road izživljanja. In začetek vrhunske panorame.

Na vrsti je D'ile-Rousse. Če se že odpravljate tja, je brezplačen parking - [42.6366052 8.935005](#) - dosegljiv z jugozahoda mesta. Za spanje dvomljiv, saj je zraven restavracija. Lahko pa poizkusite. Nekoč otok, je sedaj povezan z nasipom in tako predstavlja trajektno luko. Otok je narejen iz znamenitih rdečih skal. Kot prevozno sredstvo samo noge, kolo ali panoramski vlakec. Mi gremo peš 2h, v pasji vročini. Konec maja je bilo tu 30 stopinj.

Do naslednjega cilja, naju je pot vodila mimo – meni zanimive – 'rezidence' Tujske legije. Bog ve, če so na otoku zato, ker je težje pobegniti. Kako je tukaj - [42.5844349 8.838997](#) – 20 min peš, ne zveva nikoli! Naslednja postaja, Calvi. Parkirala na P brezplačno - [42.5558618 8.7643903](#). Prav tu se proga odlepi od obale. Možno je tudi spanje. Je pa kar nekaj takih žepov tu ob obali – vsaj trije. Vse do Calvi-ja vodi lesena pot, udobna, široka, primerna tudi za kolesarje. Dve kavi 8€, pasje zanič. Hiše od Columba pa od nikoder.

Tu bi res lahko spali - [42.3808606](tel:423808606) [8.6798517](tel:86798517), vendar le v nuji. Videl nisem nobenega, mir je pa zagotovljen.

Od prelaz Bocca a Croce - [42.3267251](tel:423267251) [8.6323099](tel:86323099) - se lahko poslovimo. Višinske prepreka in prepovedano za AD. Ni možno ne spanje, ne ogled.

Do današnjega cilja sta naju ločila še Korziški atrakciji – prosta paša govedi po cesti in pa še ene rdeče skale. Tam v hribih – od koder je še vedno čudovit razgled na obalo - draga občuduje in slika evkaliptuse. Mogočna drevesa so vzdrževana in nakazujejo bližino naselij. Včasih, izredno industrijsko drevo, tu na Korziki. Opazim spomenik padlim v Indokini(!).

Zadnjih 5km pred ciljem je bilo fantastičnih. Tu si je treba vzeti vsaj 1h časa. Pa še izogibališča so.

Na cilju pa P za AD - [42.2641183](tel:422641183) [8.6961921](tel:86961921) - brezplačen, pod evkaliptusi, v senci, na vstopu v marino, lahko za več dni, (a še kaj manjka?), v neposredni bližini odprtega kampa, kjer sva takoj uredila vodo in ostalo za plačilo 2€, saj je jutri zgodnje vstajanja – pred 8:00h. (Slike s iz naslednjega dne. Je bilo svetleje !)

In Slovenci ☺. Štajerski par je zapeljal na Korziko. Imela sta en dan zamude, saj nista imela kart za trajekt tekočega dne. Izmenjamo izkušnje, želje, plane, pričakovanja. Lepo se imata, saj nista pod stresom, tempom.

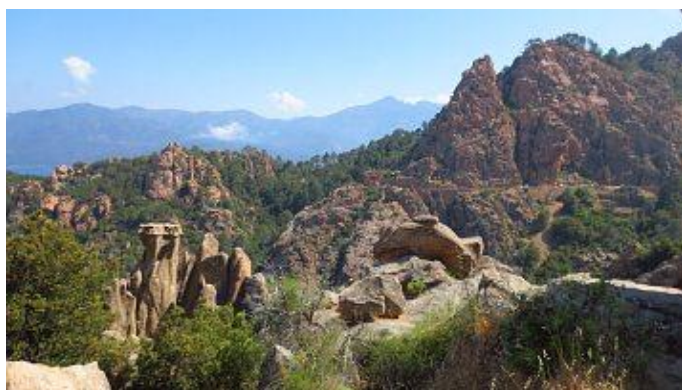
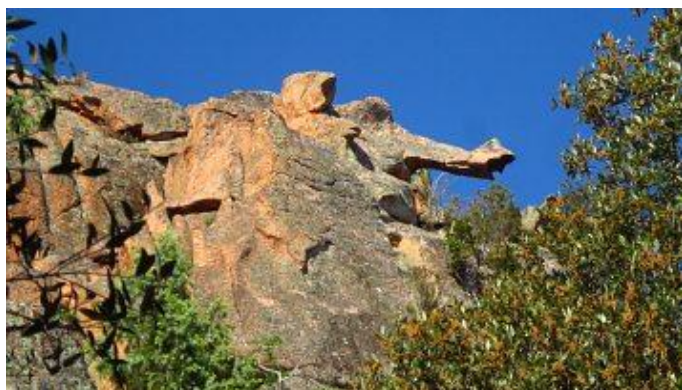
Zvečer lep sprehod ob plaži, preko mostička do mesteca. Kraj Porto močno turistično, vendar majhno. Imajo trgovino. Špar. Potem sva šla pa spat.

7. Dan

Kje boš oblubo držal – zgodaj vstati! Saj je ja dopust!

Razlog je ta, da je v nadaljevanju ozka cesta, ki jo zasedejo taki kot smo mi – turisti – vendar z večjimi vozili – avtobusi. In stvar ni hecna, zelo resna je. Izskobacava se na obcestnem parkirišču, ki se takoj, v 10 min, zapolni - [42.2529525](tel:42.2529525) [8.6573912](tel:8.6573912) - ne ni možno prespati. Ali pa?

Iz tega izogibališča je lep sprehod do trdnjave. Malce je strmo in ozko. Pogledi lepi naprej in nazaj. Ko je konec, se sprehodiva še po cesti – le tu je možno hoditi – na ogled ostalih pokrajinskih zanimivosti. V to smer se kasneje odpeljeva tudi sama. Avtobusi iztresejo potnike, ki potem peš nadaljujejo po cesti. Le zakaj? Mogoče bi preveč kričali, ko bi videli, kje se vozijo. Na splošno ocena 9+.

Torej zamaški. Cesta je BLAZNO ozka, bolj ozka kot kasneje v Corte. In tam je možakar, ki pomaga urejat promet, ko se zalomi. Je javni uslužbenec. Kot transportno sredstvo uporablja električnem mountainbike. Model ☺. Pri voznikih se še vedno najdejo pametnjakoviči, kljub vključeni sireni rešilca.

Po 3h sprehoda je vsega konec. Takoj, ko speljeva se morava že ustavit. Tu spodaj domuje drugi del ekipe Urejevalcev prometa. Po radijski zvezi kontaktirajo »kolesarja« kaj in kako spuščati avtobuse in AD. Osebna vozila gredo brez problemov. 10 min čakanja. Smo prvi v čakalni vrsti ☺. Še predno se zaletiva v hribe, lahko prespite na lokaciji Sagone - [42.11437,8.69861](tel:42.11437869861) – vendar se mi zdi boljša na tej lokaciji, le 100m prej - [42.1152821 8.6957981](tel:42.115282186957981). Vsekakor, ko si na terenu, si izbiraš. Brez slavnih Korziških prašičev pa tudi ni šlo, pa njihovega krmljenja tudi ne.

Po izmenjavi potovalnih zgodb s Štajerci preteklo noč, sva dobila potrditev, da je z vodo, tu na Korziki, malo težje kot drugot po Franciji ☺. Drugače jo dopolnjujeva vsak drugi dan. Udobnost je pač luksuz. 7,4 m za 2 osebi?

Tako vodo s posodico pri nekem izviru nosiva v rezervoar. Pa se pripelje kangu z dvema mamicama, ki iz avta privlečeta vsaj 30 plastičnih steklenic različnih velikosti. Dobra je, pravita, dobra. Še z večjim veseljem točiva. Sta bile pa malce živčni. Kasneje je začelo deževati iz jasnega in edinkrat, da sva bila mokra na Korziki. Seveda ima Tujska legija tudi tu 'počitniške kapacitete'.

Preko nekaj Col-ov – prelazov - mimo gorskih vasic, kamnitih mostičkov na stari poti skozi dolino. Potem padeva v kanjon - Soteska La Scala di Santa Regina. To pa je lepo in naporno. Res je bilo potrebno paziti. Še največ je odnesla draga. Jaz šele doma vidim, kako lepo je bilo. Malo izogibališč, zato uporabite takoj, ko se pojavi priložnost.

Pri vsej tej telovadbi pa le v kotičku očesa opazim nenavadno škarpo. Nekaj je bilo gor. In ko le pristopim vidim, da so na vrviči obešene trofeje, lovske trofeje divjih prašičev. Vsak repek prašiča je imel tudi patrono, tulec šibrovke, ki ga je rešil zemeljskih nebes. Bilo je preko 80 trofej in na stolčku zraven lovec. Tak pravi hribov'c. Mu čestitam in se mu zahvalim za poziranje.

Naporna vožnja se je končala tu - [42.11217 9.1129113](#)

8. Dan

Zjutraj vidim – moj gospa še spijo – da smo na parkingu damica v pohodni opremi in cca 30 gospodov v pohodni opremi. Le ti so bili vojaki s pohodnimi palicami.

[Prenočitev je prepovedana](#) 'vidim' šele ko zapeljem na cesto.

Torej cesta je en grozen klanec navzdol in kar kmalu zapeljeva na panoramsko cesto, ki skupaj z ozkotirno železnico potujeta po dolini.

Že na teli lokaciji - [42.0943815 9.0878427](#) – najdeva priložnost za izvirske vode in nočitev na ravnem. Zagotovo v času spanja ni prometa oz. mnogo manj kot na tisti prejšnji. Sam bi izbral tole, če bi vedel zanje - [42.0816123 9.0618344](#).

Ajacoo obvozi severno, po enih ridah. Napaka! Nazaj grede je namreč skozi center šlo BP.

Tour de la Parata ima parking. Kljub temu, da je kontrola, vsi plačujejo samo 1 h. Zopet pasje vroče. Kljub morskemu vetriču. Bližina morja in vetrič ne pomagata. Sprehod je vseeno čudovit. Lepa sprehajalna pot. Tudi do stolpa.

Na poti nazaj, skozi Ajaccio, se le ustaviva in zaplavam. Obala je skalnata. Oglate grobe skale. Peščene plaže nimajo dostopa za AD.

Do Bonifacija sledi najbolj dolgočasna vožnja do sedaj. Kar neki po enih hribih. Tik pred Bonifaci-jem še sledovi velikega požara. Tokrat ne diši po suhih salamah, temveč po zoglenulem lesu. Oglju?

Bonifacija je svoja zgodba za AD-je. Štajerca, ki sva ju srečala dan prej sta dejala, da sta pre plačala parking. In verjamem.

Midva sva izvedla takole. Za AD-je je ostalo malo lokacij. Mafijska združba - 100% – ki ima organizirane ogleda z barko, ima za vozila svojih potnikov urejeno parkiranje brezplačno. Parkirala sva tu - [41.3863133 9.1705989](#) – brezplačno, edini P za AD, vrata na parking odprta celo noč, po 18:00 ni 'receptorja', 10 min od barke v centru mesta.

Sprehodiva se do mesta, do obzidja mesta, ki je mavrično osvetljeno. Prvi ogled mesta po dolgem in po čez. Gostinski lokali, tako v pristanišču med velikimi barkami, kot v starem delu, laufajo na polno.

Tam nekje pozabiva glavni družinski fotoaparat, z celo dnevnimi spomini v obliki slik – zagotovo 200 slik. Spustil sem dušo, ko sem od AD-ja tekkel nazaj, kjer naj bi se to zgodilo. Nič ni pomagalo. Ja, to se naju je pa dotaknilo.

9. Dan

Zjutraj naju zbudi receptor z vprašanjem, če greva na barko. Seveda. In naju pusti pri miru, tako kot vse tiste, ki smo obljubili, da gremo na barko. Pri njemu sva kupila karte in počasi odšla do barke. Z enim fotoaparatom.

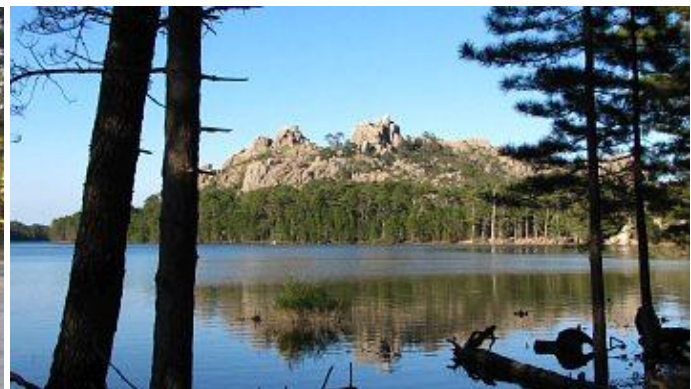
Namesto Ille Lavezzi – prečudovit narodni park, kjer te pustijo, da se napolniš z energijo - sva šla na panoramsko vožnjo okoli obale. Vseeno čudovito, vendar ne tako, kot otok. Šla sva tudi po tistih duhovniških stopnicah. Kaj vse človek ne naredi za vodo! Saj za vino tudi.

Potem pa še enkrat vprašat, če je kdo fotoaparat našel. Nič novega.

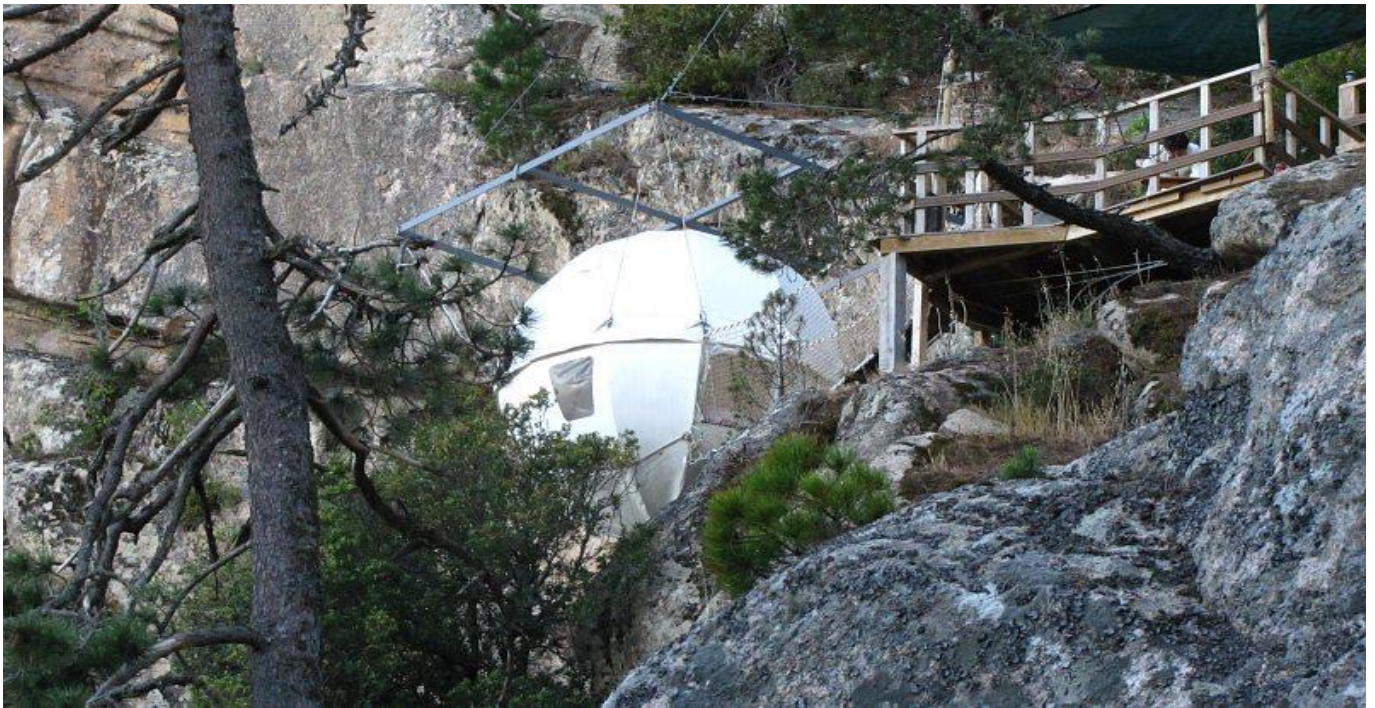

Odideva proti – mimo - slapu Petelinji curek. Opereva avto v predmestju in na velikem panoju vidim reklamo, da so odprli novo trgovino z elektroniko. In od takrat naprej ima moja draga nov fotoaparat. Cena OK, model OK – malce slabši. Nima FULL HD videa ☹. Kot da je to tako pomembno☺ Prodajalec ji podari še lepo in praktično torbico. Ob presrečna se ob cesti ustaviva, zmontirava kamp stole in SLIKAVA. Pivičke v trenutku ni bilo več, vzdušje pa je postalo vrhunsko. In malce naprej se ob jezeru odločiva za spanje - [41.6597923 9.1929938](https://www.facebook.com/41.65979239.1929938).

Sprehod odkrije še pred kratkim visoko gladino vode, adrenalinski park in ... in ... in spanje v enih kuglah – coccon-ih, privezanih med drevjem. Prišla sva prav v trenutku, ko je ženska goste zaklepala - od zunaj. Od zunaj! Ograja pa taka, kot da so tam Kočevski medvedi in ne grizliji.

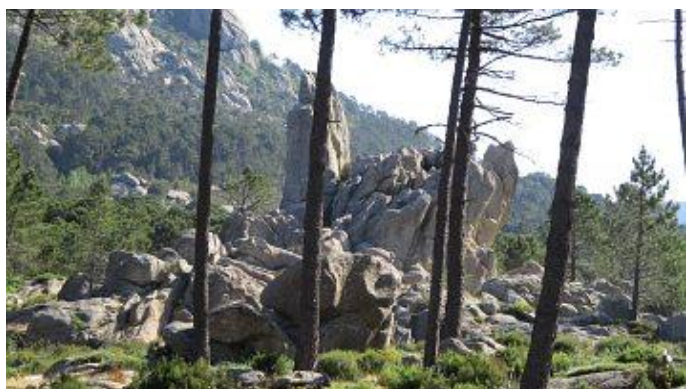
10. Dan

Ja, dva sta se pa res ponoči po cesti zapeljala. Od nekod se nas zbere ene 10 voajerjev in gledamo ribe pri drstenju. Kar precej jih je bilo. Krap, mastni krap.

Na tole mesto - [41.6758598,9.206891](#) - lahko kar pozabimo. Je ograja in dostop nemogoč. Je pa drugi vse po starem.

Tu, na vogalu pri gostilni - [41.79491 9.22868](#) Notre-Dame-des-Neiges - še enkrat dotočiva vodo. Torej se za vodo na tem odseku Korzike ni treba več bati, dokler imate s seboj pridne roke in kanisterček ali kavno skodelico.

Po kanjonu zapuščava Korziko in nekje le najdeva mesto, da se okopava v znameniti gorski reki - [41.83388 9.31160](#). Okolica fenomenalna, pa doživetje tudi. Brez problema spanje, saj kakšnih drugih izogibalšč ni daleč na okoli.

Po nekaj plažah sva v Bastiji. Greva samozavestno kar v vrsto pri trajektu, saj že veva, kako gre. Tokrat nobenih preverjanj. Nenadoma se začne vrsta premika, proti trajektu. Ja, tile grejo takoj gor na trajekt in proti Genovi.

Se le izvijeva in parkirava - [42.66927 9.44590](tel:42.669279.44590) - ob plaži polni mularije. No, do večera se le skadijo in ostaneva samo cigani na drugi strani ograje. A ni hudiča, da so imeli pravega ovčjaka. Nekaj se je prerekal z lastnico, ko ga je klicala naj pride nazaj. On pa direktno k moji dragi, ki se psov strašansko boji. Ampak pes ušesa dol, rep med noge in s sklonjeno glavo do nje. Ona kot da ni nič. Lepo mu reče, da nima več pršuta za njega, ker da sem vsega jaz pojedel. Pes se lepo obrne in odide.

11. Dan

Spal malce v strahu zaradi ciganov, če bodo kaj bakra našli na AD. No, pa le zgodaj odideva v vrsto za na trajekt. Tokrat 2x večji in še 5x manj avtomobilov. Še najbolj zanimivo je bilo gledati nove turiste na Korziki. Kdo, s čim, od kod, kako ...

Med plovbo pa o Korziki. Nekaj je manjkalo. Meni ni nekaj padla, dragi strašansko všeč. Zagotovo je bila krivda v premajhnem interesu že v času priprave potovanja.

Italija. Odrešitev od Korzike.

Takoj po pristanku odideva v blagovni center. Za kosilo pa zmanjka plina. Vam, ki skorajda živite v AD, to ne predstavlja nobenega problema. Midva, pa ga v 5 min rešiva s telefonskimi navodili iz Adrie. Pa samo Reset gumb je bilo za pritisnit.

Na poti v Firenze doživiva omembe vreden dež. In pa tole zgodbo.

V tem dežju naju prehitijo avto, iz katerega nama maha vsaj 5 rok. Nakazujejo, težave z najinim AD in namigujejo na ustavljanje v Italijanskem AC boxu. Ni treba 2x pomisliti, Romuni – rečem. Mene ne bo noben okol' pr'nesu! Sem preveč zgodb slišal.

Ker vozijo pred menoj, ne bo problema. Nakažem, da bom zavil v box. Oni pred menoj to res storijo, jaz pa jih prehitim in zdrviva naprej. Svojo mojstrovino opazujem v vzratnem ogledalu. Vidim, kako se zaradi hitrega in gostega prometa ne morejo 'skobacati' nazaj na cesto. Opazim pa še nekaj. Plapolajoče vratca prostora za plinske jeklenke. Niso bili Romuni, ampak eni pošteni popotniki!

Takoj zmanjšam hitrost, sej je novi odstavni box že na vidiku. Ampak težav še noče biti konec. Z zmanjševanjem hitrosti začnejo vozila na sosednjem pasu voziti občutno hitreje od mene. Takrat pa se začnejo vrata odpirati v polnem zamahu, pa zapirati in to kar nekajkrat. Saj mi jih bo še kdo dol snel – si pravim.

Nekako se mi uspe spraviti v box, v skrajno lego tako, da vrata ne dosežejo prometa. Gremo zapret. Ampak tovornjakarji vozijo le centimeter od mene. Tesno je bilo, tesno. In nevarno. Med tem se za mano ustavi 'Romunski' avto. Kljub nevernosti pristopim, stisnem roka, se opravičim in zahvalim.

Res, težko se skobacava – on in jaz – nazaj v promet. Nekaj časa pa sva vozila čisto brez besed. Neumnost, površnost in še enkrat neumnost, površnost. Pa še nevarno je bilo.

Prvo ogled Firenc, potem pa v San Gimignano, na spanje. Izhodišče PZA - [43.7524599](tel:43.7524599) [11.245059966](tel:11.245059966). Kar nekaj AD se nas je podilo drug za drugim skozi Firenze. Na koncu vsi pridemo na isto mesto. Prvi ne dobi kartice ven in naredi zastoj na cesti, ker je predaleč zapeljal, jaz pa z 7,5 m povozim nekaj pločnika. Pa smo le vsi notri, na varnem. Midva pri vodi, odtoku, vonjavah.

Padejo Firenze z avtobusom in zopet mladostnimi spomini. Tokrat zopet malce več hoje po mestu.

In samo ta dan, se je avtobusna proga za nazaj spremenila. In čakava za nazaj in čakava. Draga pa me priganja naj se pozanimam. Pa poizkusimo pri ..... temle. Bila sta starejši par. 100% iz južne Amerike. Mogoče iz Maču Pičuja. In odgovorita nazaj v boljši Italijanščini, kot jo imam jaz in z veliko mero prijaznosti, da je začasna avtobusna postaja tamle, za vogalom. Prideva na postajo in že je tu avtobus.

Šofer pravi, da nama ne bo prodal karte, ker je ali konec ali zato ker je kar nekaj. Pač karte ni. Avtobus je prazen in se, usedem pred plakat na katerem piše, da je vožnja brez karte kaznen 200€. Na osebo! Karto pa lahko kupim vsaj na 3 načine. Nič, na postaji sva šla dol in odločila, da prespiva tu, da ne greva naprej.

12. DAN

Ja, je bil promet, zjutraj. Mogoče pa bi kakšnega s ušesi pianista kaj motilo. Smo že v San Gimignano. Opaziva naj sladoled z odliko iz ne vem katerega leta in pa sir, ki pa ga pri pridelavi zavijejo skorajda v vsako stvar –slamo, listje, travo, oglje. Ops,... itd. Če ga kupiš, ti ga zapečejo v folijo, da nihče daleč na okoli ne more po vonju prepoznati vrsto, ki si jo lastiš ☺

Ja, tale Vaša(Naša?) lokacija - 43.46178,11.03388 – je OK. Tu sva parkirala in odšla na sprehod. Nekje drugje sem zasledil še eno v neposredni bližini, v parku, na poti, do te lokacije. No, tam je sedaj prepovedano. Forsirajo tole lokacijo - [43.471515 11.0289974](#) . Potem pa avtobus do mesta. Opazila sva tudi ogromno dima, ki se je valil iz gozdov v daljavi.

Severno od San Gimignana se je začel cruze, do Voltere. Skozi gozdove in lovišča, po Volteri pa skozi lepote in umetnost Toskane. 30 km/h, pa še je bilo prehitro. Vsako mesto, kjer se je vsaj za silo dalo ustavit, je bilo fotografsko mesto. Preveč slik, preveč. To je namreč, za pogledat!

Nekje med temi potkami, griči, polji, naletiva na vaški biffe. Pade prvi vrhunski kapučin na potovanju. V neuglednem bifeju. Nočeva naprej. 3h lepot, pogledov, fotografij in potem – je vsega konec.

Na novem PZA - [43.2996924 10.8689944](tel:43.299692410.8689944) proti plačilu dobiš marsikaj. Tudi lepo stranišče. Najprej kupi kartico, kot depozit. Potem plačaš nočitev, pa vrneš kartico in dobiš depozit. A kako gre izven delovnega časa? Ne vem, vse skupaj je prekomplicirano.

In pridemo do velikega dima, kjer pa ni ognja, kot sva na začetku mislila. Gre za termoelektrarne na geotermalno energijo. Pa zopet malo info. To je prva geotermalna elektrarna v Evropi/svetu. Sedaj, po velikosti, tretja na svetu. Teritorij je velik vsaj 150 km². Iz različnih vrtin pripeljejo paro na eno mesto, kjer je elektrarna. In tam je potem vsega konec.

Še en lep PZA - [43.1673059](tel:43.1673059) [10.8661419](tel:10.8661419). Voda plačljiva – kovanec 2€, ostalo zastonj.

Terme št. 1. V gozdčku kristalno čista termalna voda, prijetne temperature, priteče po starem opečnatem aquaduktu. Bazenček, globine 1 m, ravno pravih dimenzij, da lahko malce zaplavaš, s plavajočimi cvetovi na površini. Mnogo lepše, kot opisano. (Jap, tole sva midva!)

Da ne pozabiva najpomembnejšo stvari. Ta mini bazenček lahko uporabijo samo tisti, ki prej ali kasneje obiščejo fumarole, [geotermalne značilnosti vulkanskega izvora](tel:43.1681539), ki so po vulkanski poti raztreseni čez cel hrib ☺. Zanimivo. P - [43.1681539](tel:43.1681539) [10.858664](tel:10.858664)

Do Massima Marittima je samo letelo. Na že poznanem P - [43.0455000](tel:43.0455000) [10.8902928](tel:10.8902928), kjer so tudi tisti za stalno. Je pa to v resnici končna postaja avtobusa, kjer se vozni red začne pred 6 zjutraj. Vse brezplačno, tako kot voda.

Perverzne slike v mestu si ne ogledava, nama je ostala v spominu ☺.

13. Dan

Nesrečna številka. Spala malce slabše. Pač delavnik. Takoj pokasirava ozke italijanske ulice in takoj sva bila zbujena.

Vidiva Scarlino, tako tipično toskansko mestece na skali. Eno izmed milijon. OK 500 000. Majo nekaj skupnega. Veliko skupnega.

Na poti do morja na njivi vidiva, kaj se zgodi, če ne poberete artičok.

Na tem področju so nekoč bile soline in za uravnavanje so imeli kar mogočne sistem. En tak je ostal kot [opazovalnica za močvirske ptice](#). Ker pa je parking - [42.768855 10.8995483](#) - skrit med trsjem, z lahkoto, brez problemov, tudi prenočite. Sam bi šel takoj. Tudi sprehod ni od muh. 3h je takoj na okoli.

V Grossetu pade le' tagliate. Meso s preko 20 različnimi prilogami – pač po okusu. Potem je še taka velika skupina burgerjev, pa velika skupina grila, pa velika skupina piščanca, pa velika skupina ....

Pri naročanju nam ponudijo varianto meso angusa ali italjansko govedino. Meni! Kot iz topa ustrelim enega in enega.

Pojma nimam, a je sploh bila kakšna razlika. Dobro pa! 12€ z pivom in s pečenim krompirjem ali čebulnimi obročki.

In zopet Saturnia. Toplice št. 2. Za naju prekrasni, lepi spomini ☺. Prvič sva jih našla tako, da sva v Grossetu gledala razglednice in med njimi našla sliko toplic. Greva tja. Takrat so bile toplice nedolžne, brez velikega termalnega kompleksa, ki sedaj kemično 'pripravi' vodo za zastonjkarje. Ja, pa kampa tudi ni bilo, pa čeprav nam trdijo, da so tam že 30 let. Pa parkiralo se je lahko na travniku, čisto ob kanalu, ki 'napaja' mlin in bazenčke. Nič ne bomo izgubljali besed, se gremo kopat.

Torej, vode še vedno dere po kanalu. Kot nekoč. Draga mi ni verjela, da zna biti nevarno. Takoj, ko je stopila v deroč potok, jo je odneslo nekontrolirano po kanalu. Rešil jo je postaven bademajstor. Kar na nekaj mestih imajo preko potoka napete vrvi in trakove za take osmoljence. Naprej je bilo čisto običajno. V bazenčkih je bilo veliko prostora. Prav prijetno se je bilo namakati. Pa saj veste ☺.

Spali smo v kampu - [42.6558078 11.503384](https://www.booking.com/hotel/42.6558078.11.503384). Samo podložiti je bilo treba. 14€ brez elektrike (2€)

14. Dan

Ko greva po kruh v vas vidiva, da so tale kamp - [42.66729 11.50390](#), v vasi pri policijski postaji, zaprli. Greva na sever in cesta se je vlekla. Res vlekla. Spotoma srečava lepo graščino, še eno geotermalno elektrarno, ki pa nudi obisk čisto od blizu (zanimivo bolj kot prvič) P - [42.84090 11.55467](#). še en PZA na [42.8885443 11.538354](#), samostan v Sant'Antimo, kjer lahko prespite na parkingu od 18:00 do 8:00 - [43.00066 11.51719](#), in Montalcino, kjer smo zavili v novo Toskansko dolino d Orcia.

PZA na [43.05595,11.60697](#) deluje BP. In mesto tudi. Ampak mi gremo naprej.

Najprej v Bagni san Filippo – Terme št. 3. Tam samo parking na enosmerni ulici skozi vasico v adaptiranju. V reko se steka termalna voda in sredi gozda tvori visoke .... bele stene, visoke tudi 10 m. Termalna voda ima temperaturo 35-38 st(?). Doma narejeni bazenčki v reki omogočajo fizično in psihično sprostitev. Voda v njih različnih globin 30 do 40 cm.

Za spanje si izbereva že poznano lokacijo - [43.02994,11.62047](#)

Medtem, ko gospa počivajo, se odpravim do Term št. 4. Vasica na vrhu hriba, kjer skozi pokrove odtočnega kanal prihaja vročina vode, ki izvira v ogromnem bazenu sredi vasi. Hrib, ki ga je v zgodovini ustvarila voda, pa je dom 4 zapuščenih mlinov. Na termalno vodo ☺. Pod hribom je tista prava stvar. En bazen z ne preveč vročo vodo. Vse kaže, da se na poti po slapu in skalah kar ohladi.

15. Dan

Ob parkirišču je makadam pot. A ni hudiča en kar naprej testiral delovanje motorja. Tokrat zopet en krog po Toskanskih gričih. Z majhno razliko.

Tokrat sva na vse zgodaj odšla na kratek sprehod - 2h - med toskanskimi polji do cerkvice, za katero pravijo, da je največkrat slikana toskanska cerkva - Cappeladi Vitaleta. Odličen P - [43.0650000](#) [11.6115095](#). Toskane se človek ne more nagledati ☺. Eni namesto fotoaparata uporabljajo slikarski čopič. Kljub krožni poti cca 4h, sva izbrala krajšo varianto in se vrnila po isti poti.

In kaj pomeni Raccolta di tartufi riservata, mesto ki ga skrbno čuvajo in negujejo?

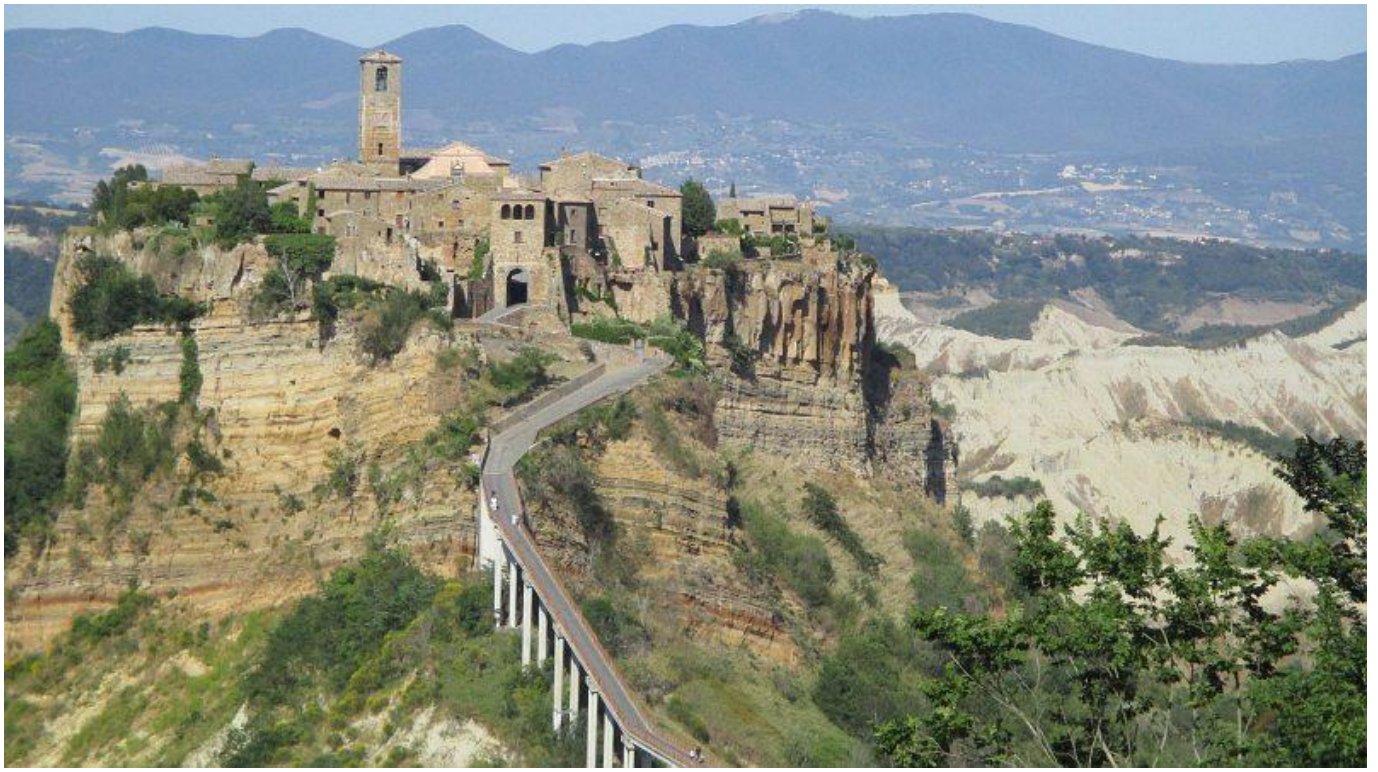

Nekoč najboljši drevored cipres je danes škrbast. Greva dotočit vodo nekje neznano - [42.89459 11.77510](tel:42.8945911.77510) . Brezplačno voda in odtok. Ker je vas mirna, lahko tudi prespite, vendar tik pod trdnjavo. Najboljši posnetek ni vedno iz bližine. Tako velja tudi za Bagnoregio. Najprej sva si ga ogledala iz sosednjega Lubriana. Zaradi sončnega zahoda pogled ni bil najboljši.

Mesto je dosegljivo samo peš. Avto sva pustila na parkingu v ulici in bila v cca 30 min pri blagajni – pri mostu. Ja tudi tu je potrebno plačati. Prav tako vas do razgledne točke – 5 min pred blagajno – pripelje avtobus ITALVIAGGI s.r.l, Bagnoregio. Najkasneje se v center vrača ob 18:22. Lahko pa se vrnete peš 😊. Znameniti etruščanski tunel je zasut in tako, po italijansko, dosegljiv nikoli več! Ogled vasice se izplača 😊

Mimo ugaslega ognjenika – v njegovem kraterju je sedaj ogromno jezero Bolseno - prideva do Term št. 5, današnje spanje - [42.4592925 12.0662645](https://www.google.com/maps/place/42.4592925,12.0662645), dobrih 5km pred Viterbom.

Za 5€ nima nič, razen parkirnega prostora. Za kopanje pa še dodatnih 5€ za 24h. Kopališče odprto do 24:00. Torej tudi po 20:00 je nekdo tam 😊. Bilo nas je 5 AD. Italijani. Slikanje prepovedano! Parkirišče za osebna vozila in AD ogrooomno.

16. Dan

Zjutraj, ob 7:00 se že pojavljajo prvi obiskovalci. Te toplice se razlikujejo od ostalih v tem, da so še najbolj 'umetne'. Urejenost, lepi bazeni, sanitarije, tuši. Bazeni z vročo vodo oz. različnih temperatur. Bolj bazen z termalno vodo, kot pa naravne toplice. Ja, kdo je pa vedel!

V Viterbu je vojaško helikoptersko letališče (?), mogoče pristajališče. Ponoči mir, le zjutraj, ko sva že bila zbujena, preleti področje helikopter. Mirno.

Razočaranje zadnjih toplic me je spodbudilo, da obiščeva še ene, Toplice št. 6. Le te se nahajajo na travniku pri helikopterskem .... - [42.4206995 12.0649153](https://www.google.com/maps/place/42.4206995,12.0649153). Na P so 100% nekateri z AD tudi prespali. Če že nimam nič, spim tu, kjer je zastoj. Izvir je tu ograjen in po starih kanalu voda teče na dve strani, v dve skupine bazenov.

Obisk teh je bil obliž na rano mojega ponosa.

Mimo Etruščanske tehnične zapuščine in kraja Orte – nekoč, ko bo več časa – pridava do slapu Cascata delle Marmore. Čisto na koncu je mesto za nas - [42.5575573](tel:42.5575573) [12.7218984](tel:12.7218984). Danes še brezplačno, jutri je že za plačilo! Bog ve, kako bo z vodo? V ceni parkiranja!

Slap spada v kategorijo naravnih znamenitosti, ki so jo žrtvovali za potrebe ljudi. In prepoznali napako in jo skušali omiliti. Tako voda ponoči žene turbine, podnevi pa človeško domišljijo.

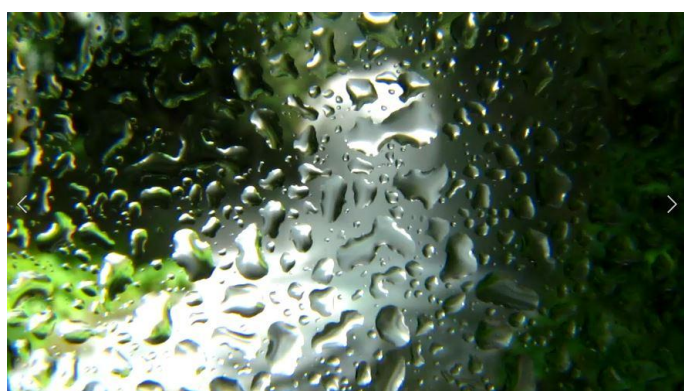
Sprehodiva se do slapu mimo stojnic z raznovrstno kramo. Prišla sva ravno pravi čas, ko sirena naznanjajo odprtje vode. Mirno sva počakala v močni senci na terasi. V parih minutah pride slap do svoje polne velikosti. Vendar glavno še sledi.

Vsa ta voda po cca 80 m padca na glavnem slapu pade – se preliva - še za dodatnih cca 80 m. In to je bilo za naju doživetje. Kljub temu, da so zopet nekaj delali in zaprli pot pod/v sam slap, so ostale poti vodile k vznožju slapu in do rečnih tokov, po katerih je odtekala voda. Na nekaterih mestih je bilo jasno, da je pravkar odprta voda zalila del poti, pršalo je, kot da pad dež, stopnišča in podesti so iz rešetk, ne plošč, da ta količina vode lahko odteče. Šele takrat sem razumel, zakaj ob tem lepem vremenu pri stojnicah prodajajo palerine. Ne dežnike, kajti le ti so neuporabni.

Koliko vode se razprši ne vem, bila sva pa mokra do kosti. V tej vročini brez problema ☺. Tudi fotoaparat je takoj moker. Slike neuporabne ☺.

Med pripravo potovanja slapovom nisem posvečal pozornosti. Sedaj, po obisku, je to atrakcija **OBVEZNO**. Pa vzemite si 3 - 4h časa, pa urnik odpiranja vode si oglejte. Kajti izven urnika, je to Brnca ☺ (naš lokalni vodotok-potok).

Mille Miglia (1000 milj). To poznamo samo tisti starejši od 50 let. Lahko da se motim in da je prav - starejši od 55 let. Znamenita avtomobilistična dirka po Italiji, poznana tudi po celem avtomobilističnem Svetu. Tako kot danes Giro d'Italia, so tudi za avtomobilistično dirko progo spreminjali vsako leto. V kraju Antrodoto danes ostaja del proge imenovana 'Curva storica' poimenovana po Pier-u Taruffi, vsestranskemu junaku takratnega avtomobilističnega sveta.. Da, in ta del proge Mille Miglia (1000 milj) sva prevozila tudi midva. Ne v Ferrariju, ampak Fiat-u z nadgradnjo iz Novega mesta. In zopet postaneva atrakcija.

Ta del ceste je danes 'dvorišče' nekega kmeta, ki mora to progo prevoziti vsakič, ko gre na vrt.

Foto: il settimo senso.info

Končno se le privlečeva do L'Aquila, zadnjega mesta danes. Tam nekje na robu je vodnjak 99 izvirov.

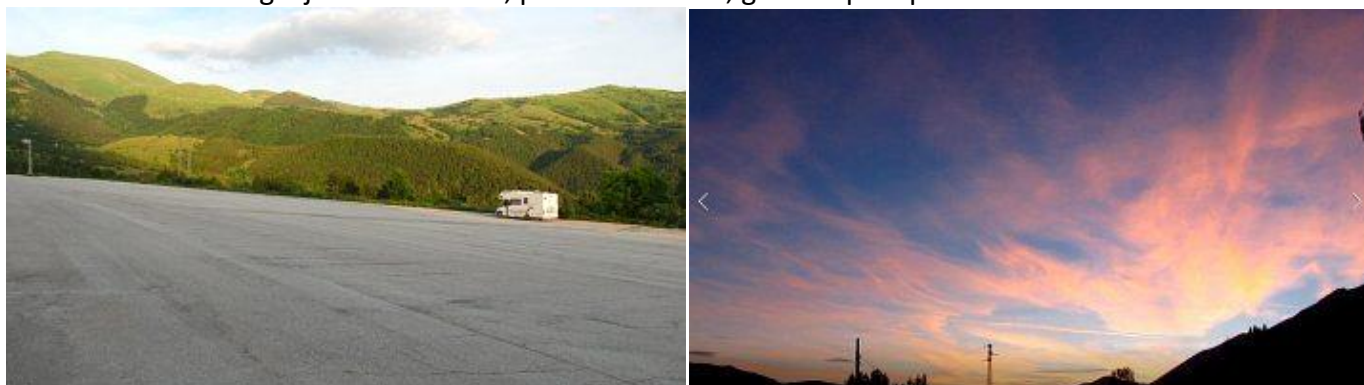
Prav tu opaziva prve sledove katastrofalnega potresa leta 2016 in 2017. Hiše povite z jeklenimi vrvmi, gradbene odre, adaptirane zgradbe. Vse nekaj sesuto, razpokano, pokrpano!

Pri planiranju se je izkazalo, da pot vodi skozi porušene vasi, zato sva raje izbrala AC do cilja v planini. In z avtoceste vidiva moderni 'San Giminiano'. Mesto, kjer je na vsakem metru gradbeno dvigalo. Močno načeto mesto bodo popravljali vsaj še 5 leti, če ne bo novega potresa. Sploh se nisva zavedala, da je to le skromni začetek v najinem potovanju.

Na znani lokaciji – [42.4244452](#) [13.5263592](#) - P pri gondoli za Campo Imperatore – je najin današnji cilj. Pobiralec na AC nama zagotovi, da bo naslednji dan kot danes – sončen in topel. Dvomim. Italijani so bleferji, pa še v hribih 2000m visoko bova in tam bo težko 38 stopinj, kot v dolini ☺. Parking je OGROOOMEN, posvečen Marcu Simoncelli-u, motoristu. Še en legendarni Italijan motorističnega športa. Sama sva. 'Vaser vaga' je čisto na robu, pri travniku. Nič, gremo spet spat.

17. Dan

Ponoči so se od nekod pripeljali še dva Italjančka. Kljub ogromno prostora, parkirata zraven. Je pač to najboljši prostor.

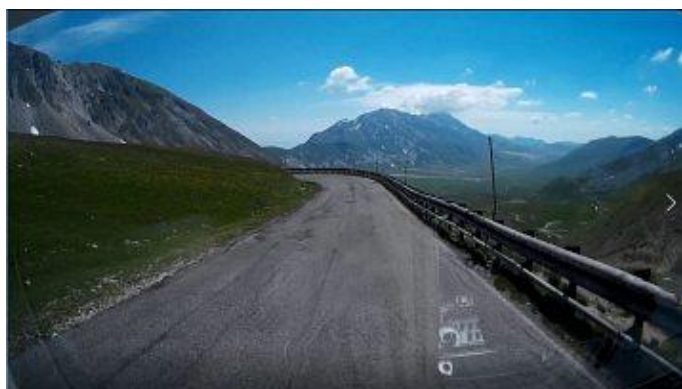
Vsako juto ena in ista stvar ☺. Kavica, ki jo naredi moja draga. Brez obeh ni dneva.

In se je začelo. Čisto počasi. Zopet s(z) 30 km/h.

Vse skupaj je ogromna planjava pod kamnitimi vršaci. In to res gore, skalnate, koničaste. Pred nama pastirji(?) vodijo čredo konjev na gorsko pašo. Torej konji ali krave. Pogledi kamor se uzreš. Cesta lepa, odlična za vozit, brez omembe vrednih vzponov ali ovinkov. En del se konča na višini 2130m. Campo Imeratore.

Vem, da so razne razlage dolgočasne ampak moram. To je kraj, kjer je Hitler, s skupino komandosov v jadralnih letalih, po samo 1,5 mesečnem arestu, izvedel rešitev/osvoboditev(?) Benita Musolini-ja leta 1943. Le ta je svobodo užival še 1,5 leto.

Območje na vrhu, se je kar hitro polnilo s pohodniki, planinci, ki so se odpravili na bližnje 'romarske' poti. Med spustom opaziva tekmovanje, kdo bo prej gor. Udeleženci so tudi AD-ji. Bila je nedelja in vreme kot obljubljeno s strani včerajšnjega 'amaterskega' vremenarja.

Še dobro, da sva pomalicala na vrhu. Posledice bi lahko bile neprijetne, mogoče celo zelo(!) neprijetne. Morala bi namreč prevoziti dodatnih 15 km po izletniški poti, se spustiti na višino cca 1800m k mesariji, ki ima samo sveže meso: dve vrsti govedine, svinjine, ovčetine, janjetine, konja ali pa vsega po malem v obliki klobas, zrezkov, ražnjičev, kremenatcev.

Ker pa je vse skupaj surovo, si moraš potem to meso še sam speči na enem izmed cca 15 dolgih grilov, skupaj z drugimi obiskovalci - tudi avtodomarji - izmenjevati izkušnje v peki na žaru, poslušati zgodbe iz AD življenja, trpeti pomoč, ki jo je deležen vsak neizkušen grilar, med tem, ko se mesarjeva ekipa drenja med žari, hodi na okoli in vzdržuje idealno temperaturo grila iz pravega oglja. Da bo mera polna, so tam prave birgarten klopce, kjer uživaš tako v pečenem mesu, kot pogledu na vršace ob vinu ali pivu.

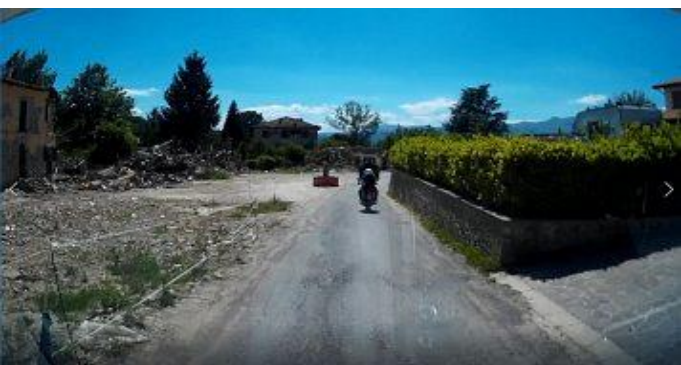
In na koncu bi morala kupiti še suhih salam, šinka, prosuto rosso, vratovine, budjole, sira navdnega in dimljenega za domov in prespati v AD-ju na tem svežem alpskem zraku. Ja kdo pa še vozi tako najeden! Še dobro, da sva za nevarnost izvedela, ko sva prišla domov. Torej bodite pozorni na Ristoro Mucciante - [42.407195,13.745104](https://www.google.com/maps/place/42.407195,13.745104).

Pot sv nadaljevala po gorski cesti proti jezeru Campostosto. Lepa panoramska cesta. Mogoče zaradi nedelje, sam motoristi. Videti je bilo, da so v svojem stilu. In tako vse do zapornice preko ceste, ki naju je prisilila k vrnitvi. Tu pa je bil začetek konca. Prve posledice potresa, ki nama prekrizajo in spremenijo pot. Amatrice zravnan z zemljo. Vse nekaj ograjeno, povsod gradbena mehanizacija in polno ljudi.

Prijazni domačin na motorju naju vodi po lokalnih cestah, mimo rdeče, zaprte cone. Okoli Amatrice, po ovinkasti, ozki cesti med ruševinami – posledicami potresa. HVALA in še enkrat HVALA.

Tole je ena in ista lokacija – izrazit vodnjak sredi ulice in desno škarpa. Enkrat Google zemljevid – levo, enkrat najina vožnja – desno. Prikolica je še vedno tam.

Vasice s kupi ruševin. V njih nešteto sledov človeške usode. Postelje, dežniki, omare, obleke, hišna napeljava, kuhinja. Skozi porušene vasice, ki so stale samo v spominih in fotografijah - sva bila nazaj na najini začrtani poti. Srečava kolono, ki prevaža vsaj 4 težke mehanizacije na porušeno področje. 1 leto po katastrofi.

Prvi izvoz zaprt, saj je vas porušena in cesta neprevozna. Pa drugi prav tako in tretji enako. Izvoze/dostope stražijo uniformiranci. Prehoda ni. Zopet kriza. In spet vrhunski kapučin skupaj z gasilci, delavci, vojaki, itd v enem zakotnem bifeju.

Nič, greva nazaj, direktno v Norcio. Od tam je, po zagotovitvi prodajalca salam pri slapu v Termi-ju , edina prevozna pot v Castelluccio, od tam pa naprej v ....

Po prihodu v Norcio in namesto 130 km narejenih 255km izveva, da tudi od tu ni dostopa do Castelluccio. Je pa od tam, kjer sva se mi dva obrnila po nasvetu človeka, ki je, ko smo končali pogovor, s svojim kompasom preverjal ali je sever/jug res tako, kot sem mu zatrjeval.

In zakaj sva tako rinila tja gor? Vsako leto konec maja, natančnejši datum in čas NI možno določiti, se ravnica spremeni v ocean razno barvnih alpsko-poljskih rož. Imenujejo La Fiorita. Fenomen cvetenja v naslednjih 1 do 2meseca spreminja barve, kot si narava zamisli. Edino zagotovilo je: maravillioso Kljub temu, da še dolgo ne bo možno gor s te strani, k vašim dodajam tole koordinato, plan mojega spanje. P brez vsega - [42.7662411 13.1901306](https://www.google.com/maps/place/42.7662411,13.1901306)

Potrta in v šoku in za blažitev kriznega stanja, med sprehodom v Norci nakupim za 40 € salam. Ni veliko, cca 2kg. Ta biznis, teče po potresu in v nedeljo zvečer, med porušeni hišami in rdečimi conami. Tisto s tartufi sva zadržala za naju, ostalo je bilo za darila. Sva bila pač v šoku.

Mesto močno načeto. Oživljajo ga tako, da so na športno igrišče namestili gostinske objekte in velik parking, tudi za AD - [42.7907361](tel:42.7907361) [13.096547](tel:13.096547)P, brezplačno, brez vsega. So mi pa zagotovili, da grem lahko tudi sem - [42.7900018](tel:42.7900018) [13.0925076](tel:13.0925076).

18. Dan

Prejšnji večer so se otroci, stari cca 10 let, glasno kot je pri Italijanih navada, igrali okoli AD-ja. No in ko so potem začel drug v drugega kamne metat, ki so pristajal preblizu AD, sem pač povzdignil glas. Pa je bil mir do zjutraj.

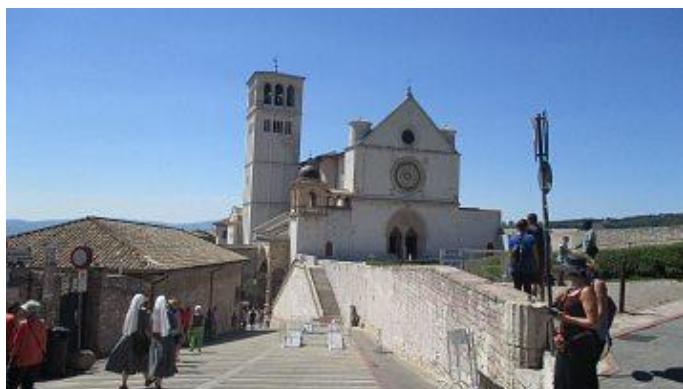
Prvi del današnje poti – do Assisi-ja, je ne planski. Zato ga navsezgodaj spet nekaj 'palčkava'.

Vseeno pa se ustaviva na črpalki hitre ceste, kjer kupiva najcenejši dizel na najinem potovanju in še dotočiva vodo in izprazniva v Trevi-ju. – že znana koordinata. Pojeva in si ogledava mesto.

V Assisi prideva skupaj s kolono prestižnih športnih vozil. Midva na plačljiv parking - [43.0662965 12.6186100](https://www.assisi.it/en/visiting-the-city/parking). Parking je odličen. Mislim, daje za AD 1,2€/h, pa še tekoče stopnice te popeljejo navzgor. Samo navzgor!

V Basilica di Santa Chiara srečamo izredno močno zasedbo iz Poljske, na trgu v centru pa tiste parkirane športne avtomobile. V senci in ob varovanju simpatičnih policistk! Zopet vroče, kljub sprehodu po senčnih ulicah do Basilica di San Francesco d'Assisi. Tudi tu varnost v obliki vojakov. Pa nama ni žal, da sva si ogledala mestce. Se zna čas kar razpotegnit, pa tudi pot do bazilike ni od muh.

P na teh koordinatah - [43.07793,12.60042](#) - je še vedno OK. Z še enim AD želimo semle - [43.0681072,12.5461953](#). Če je res kar se govori, naj bi bilo vse zastonj! Vendar naju prometna signalizacija ne pusti. Tu - [43.48861,12.119313](#) –lahko prespite na ogromen parkingu, zastonj ali pa oskrbite AD, zastonj.

Pa smo v Arezz-u.

Vaša/Naša koordinata ima lahko 2 položaja. Eden je zastonj, tam kjer so že tisti za stalno, druga pa čez cesto, ki pa ni zastonj. P je 8€/24h, voda pa 0,5€.

Mi dva sva parkirala tu - [43.4729922,11.8834248](#), prav na koordinati – na robu. To parkirišče ima ½ za AD – tudi tisti za vedno - ostalo za osebna vozila. Brezplačno, brez vsega. Še kar dostop do centra, cca 25 min. Time-ing je bil perfekten. Ob svetlobi parkirava in se ob večeru odpraviva v mesto. Z veliko sreče le prispeva na 'najin' trg, kjer naju glasno pozdravi preko 2000 glava množica.

Ja, ob 21:00 so imeli trening za prihajajoči praznik. Ulice, so poleg rajajočih domačinov, zasedle skupine, ki so trenirala marš vojakov skozi mesto.

Na trgu, obkroženega s čudovitimi pročelji, zastavami, ščiti, pa ogromna tribuna, pred njo steza iz nasute zemlje, po kateri so konjeniki v kostumih, na dirjajočih konjih, vadili zadevanje tarče z kopjem.

Malce je bilo podobno Sinjski alki. Tam je obroč obešen na vrvi, tu je rotirajoča lutke bojevnika. Le ta se ob najboljšem zadetku sunkovito zavrti in z krogli, obešenimi na vrvi, zamahne proti nepazljivemu konjeniku. V načrtu pa je bil le skromen ogled scen iz čudovitega filma La Vita è Bella.

Po 3 h sva le našla pot nazaj.

19. Dan

Slabo, zanič spanje. Torej žabe so bile ponoči tako glasne, da sem mislil, da jih imava na vzglavniku. Sredi noči sem prestavil AD na del za osebna vozila. Vaša koordinata je za spanje najboljša! Najprej pa o tistih za stalno, ki jim travica raste med prsti – skozi jeklena platišča.

Še predno sva prišla do kanjona Furlo, sva si v samotni cerkvi privoščila 'seanso'. Dva mladeniča sta na didžeridu(?) in še neko kovinsko glasbilo v obliki narobe poveznjeno kovinsko posodo wok (afriški?), zaigrala neverjetno mistično glasbo, ki nama je segla v uho. Srečala smo se tudi v kanjonu NP Furlo. Le ta pa ni nič posebnega, če je Etruščanska trgovska pot, vklesana skozi tunele visoko nad vodo, zaprta.

Malo pred Riminijem se le ustaviva na parkirnem mestu, na cesti, sredi mesta, da si na hitro ogledava plažo, ki je bila ob njej. Drugače so plaže na drugi strani železnice, z podhodom vsaj 10 min daleč – peš. Niti do nje nisva prišla, pa sva se že obrnila, saj sva na tabli prebrala, da imam morje 25 stopinj. Z največjim veseljem napolniva parkirni avtomat in sklopiva ogledala. Nisva vedela, da je to najino zadnje kopanje. Če ne, se ne bi kopala samo 2h.

Mimo Letalskega muzeja in vojnega pokopališča Nepalskih – ne Indijskih - vojakov Gurkh, prideva v San Marino, na PZA pri žičnici.

Srečamo Ukrajince, ki z najetim AD v Nemčiji, potujejo po Italiji. Gospa so še posebej navdušeni nad lepoto San Marina. No pa greva še midva danes, predlagam moji gospe. Nobene gneče pri kartah, super. Pa tam le povprašam po voznem redu in mi rečejo, da je zadnji nazaj čez 45 min. Lepo se zahvaliva in odideva po strmem bregu nazaj. Če nočejo pa nič. Da bi se odpeljal do tistega plačljivega in nazaj bi bila pa huda. AD morajo po poti naprej – za nas je pot enosmerna, za domačine pa ne.

Pri sosednjem AD imajo hišnega/AD ljubljenčka, mačka velikosti teleta. No OK, pol teleta.

Za večerjo je rahlo dimljena Vidmarjeva klobasa, s hrenom in gorčico, pivo Desperados z okusom tequile - Cerveza mas fina, češnje kot goriške, vendar še večje, tega dne kuplen svež kruh. Zakaj take podrobnosti? Zato, ker nama je lepo.

20. Dan

Pa gremo domov. Samo še trije ogledi in pa obvezni šoping. Tega sva opravila v Romagna Valley. Kot da je to problem, pomembno pa je, da je!

Prvi ogled so barke – Museo della Marineria, zasidrane v kanalu kraja Cesenatico - [44.1980007 12.3939471](https://www.museo-marineria.it/).

Le 10 min od PZA – [44.1984945,12.3910021](https://www.google.com/maps/place/44.1984945,12.3910021) z delujočo vodo. Stare barke iz različnih obdobj in različnih namenov. Njih vsaj 10 njih. Prav lepo je bilo videti plapolanje pisanih, raznobarnvih jader v vetru. Tudi za Božič zna tu biti lepo. Tu imajo jaslice na teh barkah.

In ob kanalu – pri katerem je imel svoje 'prste' tudi Leonardo Da Vinci - mimo lokalčkov, ribarnic, trgovinic in vsega ostalega za turiste, vse do odprtega morja. Vmes – da popestrite sprehod - lahko spremenite breg kanala z zanimivo barko - Traghetto Mirko - na zanimiv pogon, ki ima zanimiv vozni red. Ravno takrat gre, ko pridete vi. Brez čakanja. Seveda pa pri morju znamenita peščena plaža severnega Jadrana. Duše stare obmorske vasice tu nisva našla, zato sva ostala kar ob kanalu.

P za prenočit - [44.2620000 12.344587](https://www.google.com/maps/place/44.2620000,12.344587).

Naslednja postaja Comacchio, s svojimi mini beneškimi kanali in zanimivi stolpom. Vaše koordinate P so še vedno aktualne.

Spanje na znani lokaciji ob avtobusni remizi. Kot da še nimava dovolj avtobusov? Parkirava v zvočnem zavetrju, zraven Avstrijca, ki si ni mogel kupiti skuterja - [45.20793](#) [12.27582](#).

21. Dan

Ja, zadnji dan. Ponoči se je Avstrijec premaknil, vendar ni ušel jutranjemu ogrevanju avtobusov.

V času tistega jutranjega vstajanja in obredov, se P do polovice(!) napolni s turisti. Vsaj 82,6 % je bilo Avstrijcev. Pa malce pogledava in mestece je res blizu SLO. Midva sva jih do doma prevozila 348km. Do centra sveta, ops Slovenije.

Plačam parkirnino in v mestece. Peš. Mimo letijo (!) v nakupovanje mestna kolesa na elektriko.

V mestu dobiva dolgi nos, saj je glavna ulica polna stojnic. Nič, greva ob kanalu na sever in ob drugem robu nazaj. Kanal ima polno mostičkov in je bil pred letom izsušen in obnovljen. Barvno pisana pročelja hiš v teh majhnih ulicah, ki zapuščajo kanal, imajo zunanje dimnike, ki spodaj jasno nakazujejo peč v prostorih hiše.

Sprehajalna pot vodi pod arkadami, mimo lokalnih, majhnih trgovinic za domačine ali tiste, ki pridejo po domače, lokalne specialitete ali pa samo na druženje ob kavici. Brez ribarnic ne gre, za naju vedno zanimiva. 3h, pa sva samo mestece oplazila, kaj pa plaža in mestece na drugi strani?

Nazaj kupiva zadnje češnje. Doma so otroci dejali, da tako dobrih niso še nikoli jedli. Jim verjamem na besedo ☺

Lepo, vredno samostojnega obiska. Tudi 2 dni. P je za plačat samo za podnevi. El. Kolesa niso obvezna ☺

Popoldne sva doma.

Bilo je 21 dni z 4334km, 4x plačano prenočevanje, 1x voda posebej.

Skupaj zapravila za vse – bencin, hrana, kamping, kavice, trajekt, salame, vstopnine, parkingi itd... 2371 €.

AD je bil 2070€ za 21 dni. Zgornji srednji razred. Za 6 oseb-ležišč. Ravno prav udoben za naju dva☺.

Spisala inu s slikami opremila Andreja in Brane